

Arrest

nr. 181 792 van 6 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 27 oktober 2011, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Via een op 28 juni 2012 gedateerd schrijven diende verzoeker een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 november 2012 de beslissing waarbij verzoekers eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 27 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 8 april 2013 dienden verzoekers, samen met hun kinderen, een nieuwe aanvraag in om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 april 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 8 april 2013 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker en zijn echtgenote stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij aangetekend schrijven van 13 maart 2014 dienden verzoekers nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 april 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 13 maart 2014 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 23 juni 2014 dienden verzoekers wederom een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 augustus 2014 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers van 23 juni 2014 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 25 augustus 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.06.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[K.N.] [...]

nationaliteit: Russische Federatie

[...]

+ partner :

[K.M.]

+ kinderen

[K.A.] [...]

[K.A.] [...]

[K.A.] [...]

[K.M.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS

06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 26.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 27.10.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 27.10.2011 (zie bevestiging arts dd. 05.08.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 26.11.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

1.11. Bij aangetekend schrijven van 10 februari 2016 dienden verzoekers nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 19 mei 2016 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 10 februari 2016 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arrest nr. 174 367 van 8 september 2016 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissing van 19 mei 2016 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en tegen de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren gespreid over drie middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoeker reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat de medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst en dus de ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is én bovendien dat er geen oplossing mogelijk is in het land van herkomst.

Dat verzoeker behandeld wordt in België voor chronische hemodialyse vanaf 29 november 2012 en een definitieve oplossing voor het probleem enkel mogelijk is via een transplantatie dewelke evenwel onmogelijk is in het land van herkomst bij gebreke aan gespecialiseerde centra en expertise om dergelijke transplantatie tot een goed einde te brengen.

Dat anderzijds zonder of in afwachting van een transplantatie blijvend dialyse noodzakelijk is, weze drie maal per week gedurende vier uur [i]n dialysecentr[...]um Aalter.

Dat dergelijke behandeling handenvol geld kost, hetwelk verzoeker en zijn gezin onmogelijk kunnen bekomen, en zekerlijk niet in het land van herkomst, temeer daar een aanzienlijk tekort aan dialysecentra aan de orde is, met alle gevolgen vandien.

Dat een hemodialysebehandeling per keer ongeveer 225 EUR kost, en elke week er drie dialyses zijn, per jaar ongeveer 156, zodat de jaarlijkse kostprijs oploopt tot 35.100 EUR.

Dat het kost van een transplantatie te ramen valt op 50.000 EUR, en het alleszins verantwoord is niet enkel vanuit medisch oogpunt dat verzoeker een transplantatie bekomt, maar tevens vanuit een loutere vergelijking der kosten-baten.

Dat hierbij nog geen rekening is gehouden met de verplaatsingskosten en medicamenten die bij dialyse hoger oplopen dat bij transplantatie.

Dat bovendien dialyse slechts een tijdelijke oplossing is, zeker geen definitieve oplossing, en er bijgevolg een duidelijke onmogelijkheid is tot terugkeer op basis van medische redenen naar het land van herkomst gezien de lopende dialysebehandeling en de onmogelijkheid tot transplantatie in het land van herkomst.

Dat verzoekers met de meeste klem de blote bewering betwisten als zou de oude uitspraak nog steeds gelden voor de actuele medische problematiek, terwijl er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie der medische toestand en er tevens bijkomende argumenten en bewijsstukken voorliggen inzake de onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat verzoeker en haar man naar haar land van herkomst kunnen terugkeren en er geen enkele medische tegenindicatie is gezien dialyse mogelijk is en transplantatie niet levensnoodzakelijk.

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoeker zeer ernstig ziek is, en er gezien de etnische achtergrond van verzoeker (Tsjetsjenië) geenszins voldoende g[a]ranties bestaan op de

levensnoodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst, weze dialyse, terwijl transplantatie eenvoudigweg niet mogelijk is.

Dat het algemeen geweten is dat de toegankelijkheid en beschikbaarheid van medische zorgen niet gegarandeerd is in Tsjetsjenië, en zelfs in heel Rusland slecht te noemen is, en zelfs indien het tijdelijk zou kunnen behandeld worden door dialyse, het geen prioriteit is gezien het feit dat door jaren oorlog en nog tot op heden talrijke incidenten zeer veel personen medische problemen hebben en er slechts een beperkt aantal ziekenhuizen is.

Dat het typerend is voor de manier waarop het dossier behandeld werd dat er nooit of te nimmer een concreet onderzoek is gebeurd waar, wanneer, en hoe de behandeling van verzoeker in concreto zou kunnen gebeuren in het land van herkomst.

Dat nochtans bij gebrek aan transplantatie, de dialyse levensnoodzakelijk is een [...] onderbreking ervan onomkeerbare gevolgen zal hebben.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd in die zin dat er zomaar zonder enig onderzoek wordt verwezen naar een beslissing van jaren geleden, zonder de actuele medische problematiek, de actuele behandelingsnoodzaak en de actuele toegankelijkheid en beschikbaarheid der levensnoodzakelijke zorgen in concreto te gaan onderzoeken, hiermee het leven van verzoeker desgevallend in gevaar brengend.

Er is gemakkelijks halve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles [...] onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek die permanente behandeling behoeft en waarbij er ten onrechte slechts een tijdelijke oplossing wordt geboden via dialyse en geen definitieve oplossing via transplantatie, en er is de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoekers aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zomaar terzijde werden geschoven door verwijzing naar de voorgaande beslissing inzake een vorige aanvraag, waar nochtans al deze stukken niet werden voorgelegd en argumentaties niet werden ontwikkeld.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige afdoende actuele, concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen ernstige medische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte-toestand, en dat er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid.

In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd.

[...]

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW wel degelijk van toepassing is op de situatie van verzoeker die in het geval van afwezigheid van afdoende behandeling in ernstige mate gehinderd zal worden door zijn ziekte-toestand en uiteindelijk zelf zal overlijden.

Er dient vastgesteld te worden dat er in casu geen enkele garantie is dat in het land van herkomst effectief en onmiddellijk na aankomst dialyse zal kunnen bekomen worden, en ook zal kunnen blijven bekomen worden, terwijl dit toch alleszins een noodzaak is opdat verzoeker niet zou overlijden.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. Gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Tsjetsjenië, wat evenwel niet gebeurd is.

Dat het onbegrijpelijk is waarom tal van andere personen met eenzelfde problematiek wél een ontvankelijkheidsbeslissing bekomen, en een onderzoek ten gronde, en zelfs een transplantatie, doch verzoeker om totaal onduidelijke redenen dit ontzegd wordt.

[...]

In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing die evenwel dateert van jaren geleden.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie en desgevallend overlijden van verzoeker, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

In het land van herkomst is er een zeer ernstig tekort aan dial[ys]eplaatsen waarbij er tot honderden kilometers dienen afgelegd te worden teneinde eventueel, dit is dan nog niet zeker, in aanmerking te komen voor behandeling.

Dat het duidelijk is dat geen enkele oplossing kan geboden worden voor verzoeker, temeer er nog de zeer ernstige veiligheidsproblematiek is gezien de herkomst van verzoeker.

Dat de situatie van verzoeker geenszins vergeleken kan worden met deze van Etnische russen.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft. Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, er een ernstige verslechtering aan de orde zal zijn, met zelfs grote kans op een spoedig overlijden gezien de hogervermelde noodzaak aan behandeling/transplantatie enerzijds en de totaal gebrekkige zorgverstrekking, met geen garanties, anderzijds.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoeker, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen zonder onderzoek ten gronde;

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.

Dat er duidelijk sprake is van een gestandaardiseerde motivering waarbij klaarblijkelijk de aanvullende stukken nooit terdege zijn onderzocht geworden, én niet de nieuwe medische attesten, én niet de nieuwe stukken inzake de plaatselijke toestand in het land van herkomst en de onmogelijkheid van behandeling.

Dat in dit verband

Dat bij gebreke aan enige repliek en enkel standaardargumentatie die geen antwoord verschaft op de inhoud van de stukken, dient vastgesteld dat deze inhoud volledig gestand blijft en anderzijds op basis van de inhoud van deze stukken er alleszins een onderzoek ten gronde diende te gebeuren."

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die zij aanvoerden ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft nader uiteengezet dat op 26 november 2012 reeds een beslissing werd genomen omtrent verzoekers' aanvraag van 27 oktober 2011 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat in het bij de nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd gevoegde standaard medisch getuigschrift en de hierbij gevoegde bijlagen de voorheen reeds aangehaalde gezondheidsproblematiek wordt bevestigd. Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers houden onterecht voor dat er geen motivering is die toelaat te begrijpen waarom hun aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, niet ten gronde wordt behandeld.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, onontvankelijk dient te verklaren indien

de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van deze machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van dezelfde wetsbepaling.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun eerste aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd aanvoerden dat verzoeker aan een terminale nierinsufficiëntie lijdt en dat de behandeling van deze aandoening bestaat uit hemodialyse.

Uit het standaard medisch getuigschrift en de bijlagen die verzoeker bij zijn op 23 juni 2014 ingediende aanvraag voegde wordt opnieuw aangegeven dat verzoeker lijdt aan een terminale nierinsufficiëntie en hij derhalve nood heeft aan hemodialyse.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt niet dat het standpunt van verweerder dat de medische problematiek die in de aanvragen om machtiging tot verblijf van 27 oktober 2011 en van 23 juni 2014 wordt aangevoerd dezelfde is incorrect is. Door te duiden dat er sprake is van een blijvende medische aandoening, door voor te houden dat de aandoening ondertussen is verergerd – wat geenszins blijkt uit voorgelegde standaard medisch getuigschrift en de bijgevoegde attesten – en door te stellen dat verzoeker, gelet op dit medisch probleem, reeds geruime tijd in België wordt behandeld en de behandeling bestaat uit een dialyse drie maal per week, tonen verzoekers niet aan dat verweerder op foutieve gronden tot zijn besluit kwam dat de ingeroepen elementen in de herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf dezelfde zijn als deze in de eerste aanvraag. Zij tonen dit evenmin aan door uiteen te zetten dat een niertransplantatie een definitieve oplossing zou kunnen vormen die daarenboven, rekening houdende met het wegvallen van de verplaatsingskosten en de kosten voor bepaalde medicatie, goedkoper is.

Verzoeker gaf in zijn eerste aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd reeds aan dat hij van oordeel was dat een behandeling van de aangevoerde nierinsufficiëntie in Rusland voor hem niet beschikbaar en toegankelijk is, zodat verzoekers bezwaarlijk kunnen voorhouden dat verweerder hun betoog in dit verband had dienen te weerhouden als een element dat nog niet werd ingeroepen bij een voorgaande aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

De kritiek die verzoekers uiten op de beslissing die door verweerder werd genomen ingevolge hun eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd is voorts niet dienstig. De beslissing van 26 november 2012 maakt immers niet het voorwerp uit van voorliggend beroep en de eventuele vaststelling dat voormelde beslissing door een gebrek zou zijn aangetast leidt ook niet automatisch tot de conclusie dat verweerder verkeerdelijk zou hebben gesteld dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 juni 2014 geen nieuwe elementen werden aangevoerd.

Indien verweerder vaststelt dat er in een herhaalde aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd geen elementen worden ingeroepen die niet reeds bij een eerdere aanvraag werden aangebracht, dan dient hij deze aanvraag, conform de duidelijke bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, als onontvankelijk af te wijzen. Verzoekers gaan hieraan voorbij waar zij stellen dat verweerder steeds moet onderzoeken of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoekers' uiteenzetting omtrent het levensbelangrijke karakter van de behandeling van de nierinsufficiëntie die bij verzoeker werd vastgesteld door middel van hemodialyse en het feit dat deze behandeling niet mag worden stopgezet of onderbroken is, evenals hun toelichting inzake de ernst van de aandoening en wat betreft het onderzoek dat dient te gebeuren teneinde vast te stellen of medische zorgen in Rusland voor personen die tot een bepaalde etnische groep de facto beschikbaar en toegankelijk zijn, niet relevant in het kader van de beoordeling die verweerder dient te maken op basis van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen dat zij *“omtrent alle aspecten”* nieuwe stukken hebben voorgelegd maar tonen niet in concreto aan dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht over het hoofd heeft gezien of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat *“de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. De beschouwingen van verzoekers laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verwijzen verzoekers naar het feit dat verzoeker nood heeft aan een medische behandeling van de ernstige aandoening waaraan hij lijdt. De in casu bestreden beslissing heeft evenwel niet tot gevolg dat de medische behandeling van verzoeker in België wordt stopgezet en deze beslissing heeft op zich ook niet tot gevolg dat verzoeker wordt teruggestuurd naar een land waar de behandeling die hij nodig heeft niet voldoende beschikbaar of toegankelijk zou zijn. De Raad kan dan ook niet inzien op welke grond verzoekers menen dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK